

สัญญาใจ

เทพเทวี ปาละวงศ์

P17010

ดิฉันชื่อ นางเทพเทวี ปาละวงศ์ และสามีชื่อ ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญมี ปาละวงศ์ ปัจจุบันอยู่บ้านเลขที่ ๖๙/๕๒ หมู่ที่ ๑ ตำบลนครชุม อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร ได้มาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี เป็นเวลาติดต่อกันหลายปีและหลายโอกาสด้วยกัน

สิ่งที่ดิฉันจะนำเรียนท่านผู้เจริญในธรรม ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็คือ ประสบการณ์ชีวิตที่ได้ข้อคิดจากการให้พรของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ เจ้าคุณพระเทพสิงหนุราชาจารย์(หลวงพ่อจรัญ สิริตมโม)

เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๓ ดิฉันได้ชวนสามีมากราบนมัสการหลวงพ่อด้วยจิตคิดทำบุญกุศลถวายจตุปัจจัยร่วมสร้างเสนาสนะตามอัธยาศัยของหลวงพ่ ในโอกาสคล้ายวันเกิดของดิฉันเอง ดิฉันลืมบอกไปว่า ดิฉันเกิดวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๔๙ แต่ที่ต้องมากราบหลวงพ่ในวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๓ ซึ่งไม่ตรงกับวันเกิด เพราะสามียังไม่ว่างจากงานในการเดินทางจากจังหวัดกำแพงเพชร ระยะทางประมาณ ๒๐๐ กว่า กิโลเมตร โดยเริ่มออกเดินทาง เวลาประมาณ ๐๗.๓๐ น. ได้อธิษฐานจิตตลอดเวลาว่าขอให้ได้พบและมีโอกาสได้สนทนากันหลวงพ่อด้วย เมื่อดิฉันและสามีมาถึงวัดอัมพวัน ปรากฏว่ามีรถยนต์จอดทั้งด้านในและด้านนอกวัดเต็มไปหมด เมื่อไปถึงกุฏิหลวงพ่อด้วยได้ทราบจากคณะศิษยานุศิษย์ของท่านว่าวันนี้คณะนายตำรวจมาปฏิบัติธรรม เมื่อหลวงพ่อด้วยฉันเพลเสร็จก็จะไปทำพิธี

เปิด ดิฉันและสามีไปถึงวัดอัมพวันดูเหมือนจะเป็นเวลา ๑๑.๐๐ น. พอตี จึงเข้าไปกราบท่านพร้อมกันคนอื่นๆ ที่เฝ้ารออยู่พร้อมกับได้ถวายจตุปัจจัยร่วมสร้างเสนาสนะ โดยมอบให้กับไวยาวัจกรของท่าน หลวงพ่อได้ถามว่ามาจากไหน ตอบหลวงพ่อกว่ามาจากจังหวัดกำแพงเพชร หลวงพ่อมองหน้าดิฉันสักพักหนึ่งแล้ว บอกว่าให้รอรับพรก่อนอย่าเพิ่งกลับ แล้วท่านก็หันมาบอกอีกว่า ไม่นานจะได้รวยเป็นเศรษฐี ดิฉันก็ได้แต่ปลื้มใจ จึงตอบหลวงพ่อกว่า ขอให้สมปรารถนา

จากวันนั้นเป็นต้นมาเวลาผ่านไป ๓ เดือน ประมาณปลายเดือนพฤษภาคม ๒๕๔๓ สามีของดิฉันก็ล้มป่วยลง จึงพาไปโรงพยาบาลทั้งของเอกชนและของรัฐบาล ประมาณ ๑ อาทิตย์ หมอตรวจรักษาให้ยาแล้วก็ให้กลับบ้าน แต่อาการไม่ดีขึ้นเลย ๒ อาทิตย์ต่อมา อาการทรุดหนักลงทุกวันๆ สามีเลยพูดกับดิฉันว่า เขาคงไม่หายหรือก็ให้คุณกลับไปอยู่กับน้องคุณที่บ้านจังหวัดยโสธรก็แล้วกัน มันคงเป็นโรครกรรมตามมา

ดิฉันเลยนึกขึ้นได้ อ้อ! ที่หลวงพ่อบอกว่าไม่นานจะได้รวยเป็นเศรษฐีนั้น ก็เพราะจะได้เงินค่าทำศพของสามีนี้เอง ดิฉันก็เลยกับสามีว่า ไม่ต้องการเงินของเขา แม้แต่บาทเดียว ถ้าเขาจะตายก็ให้มอบฉันทะทั้งหมดให้แม่และน้องๆ ของเขา พอตื่นเข้ามาเลยบอกสามีว่า จะมานอนรอความตายอยู่ทำไม ไปหาหมอที่โรงพยาบาลพิษณุโลกหรือที่กรุงเทพฯ ให้เลือกเอา ทั้งนี้เพราะดูอาการแล้วมันเพียบลงทุกวันเลยตัดสินใจไปโรงพยาบาลพิษณุเวช(โรงพยาบาลของเอกชน) จังหวัดพิษณุโลก โดยขอให้รถของสถาบันราชภัฏกำแพงเพชร ซึ่งเป็นที่ทำงานของสามีไปส่ง ไปถึงบอกหมอกว่า ให้ตรวจเช็คหมดทุกอย่าง เมื่อหมอตรวจเสร็จก็บอกว่าต้องนอนค้างคืนเพราะอาการที่ปรากฏในช่วงนั้น คือ เป็นไข้ ท้องอืด ผลการตรวจเลือดหมอบอกว่า มีเม็ดเลือดขาวมากกว่าเม็ดเลือดแดง หมอจึงถามว่าเคยไปเที่ยวป่าให้ยุ่งกันก่อนหน้านี้สัก ๒-๓ เดือนไหม ดื่มน้ำสุราหรือไม่ ก็ไม่ได้เคยไปเที่ยวป่าและไม่ดื่มสุรา

เวลาประมาณบ่าย ๕ โมงเย็นของวันที่ ๒ ในการเข้าพักรักษาตัว สามีก็บอกดิฉันว่า คุณบอกให้หลวงพ่ोजรัญ ช่วยหน่อยเถอะดิฉันก็สวดมนต์นั่งสมาธิ อธิษฐานจิตบอกหลวงพ่ोजรัญให้ช่วยลูกด้วยเถอะ สามีของลูกป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลพิษณุเวช ห้อง (จำหมายเลขไม่ได้) ชั้น ๗ จังหวัดพิษณุโลก

อาการป่วยของสามีดิฉันแทบไม่ได้นอนเลย ประเด็ยวร้อน ประเด็ยวหนาวตลอดทั้งคืน พยาบาลเข้าออกทุกกระยะ ๔ ชั่วโมง ช่วงประมาณตี ๓ - ๔ ดิฉันฝันไปว่าหลวงพ่ोजรัญไปเยี่ยม แต่ไม่ได้เข้าไปในห้อง ผู้ที่เข้าไปในฝันก็คือ ท่านเจ้าคุณพระราชสารโมลี เจ้าอาวาสวัดนาควัชรโสภณ (วัดช้าง) อ.เมือง จ.กำแพงเพชร ซึ่งเป็นวัดที่เข้าไปช่วยงานของท่านตลอดมา

พอรุ่งเช้าดิฉันก็เล่าให้สามีฟังว่า หลวงพ่ोजรัญมาแต่ไม่ได้เข้ามาหา ผู้ที่เข้ามาคือหลวงพ่ोजรัญ วัดช้าง ดิฉันก็ใจไม่ดี เพราะคิดว่าหลวงพ่ोजรัญท่านคงไม่ช่วยแล้ว ก็ทำใจว่าอะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด ก็ไม่ได้บอกให้น้องๆ หรือใครทราบ เพราะคิดว่าถึงบอกไปเข้าก็ช่วยอะไรเราไม่ได้ ตายก็ตายแทนเราไม่ได้ ก็อยู่กันเพียงสองคน พอเวลา ๑๐.๐๐ น. ของวันที่ ๓ ในการเข้ารักษาตัวก็มีพระอาจารย์จากวัดนาควัชรโสภณ (วัดช้าง) กำแพงเพชร ไปเยี่ยมจึงถามท่านว่า รู้ได้อย่างไรว่ามาอยู่โรงพยาบาลนี้ ท่านบอกว่า มาลงทะเบียนเรียนที่มหาวิทยาลัยนเรศวร เลย์โทรศัพท์เช็คตามโรงพยาบาลต่างๆ ในจังหวัดพิษณุโลก ทางโรงพยาบาลพิษณุเวช เลยบอกว่ามีชื่อผู้ป่วยดังกล่าว เข้ามารักษาที่นี้ ๒ วันแล้ว ก็เป็นเรื่องแปลก หลังจากนั้น พระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ พระราชสารโมลี เจ้าอาวาสวัดนาควัชรโสภณ (วัดช้าง) กำแพงเพชร ก็ไปเยี่ยมพร้อมทั้งพระภิกษุสามเณร จึงทำให้นึกทบทวนถึงความฝันที่พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณพระเทพสิงหนบุรจารย์ (หลวงพ่ोजรัญ) ไปเยี่ยมแต่ไม่ได้เข้าไปในห้อง กลายเป็นพระเดชพระคุณพระราชสารโมลีเข้าไปเยี่ยมแทน ก็เป็นจริงดังฝันทุกประการ สามีรักษา

ที่โรงพยาบาลพิษณุเวช ๕ วัน จึงขออนุญาตหมอมว่าจะกลับบ้านได้หรือไม่ หมอ
อนุญาต และออกใบนัดให้มาตรวจอีกครั้ง หลังจากนั้นประมาณ ๗ วัน เมื่อ
กลับมาตรวจตามหมอนัด หมอเห็นว่าอาการยังไม่ดีขึ้น จึงบอกว่าอาจารย์ย้าย
โรงพยาบาลหรือไม่ เพราะอยู่ที่นี้ค่าใช้จ่ายแพงหน่อย นั่นคือหมอแนะนำเข้ารักษาที่
โรงพยาบาลของรัฐ จึงตัดสินใจย้ายไป โรงพยาบาลพุทธชินราช ซึ่งเป็นโรงพยาบาล
ของรัฐ อยู่ห่างจากโรงพยาบาล พิษณุเวชเพียง ๑๐๐ - ๒๐๐ เมตร เท่านั้นเอง โดย
หมอจากโรงพยาบาลพิษณุเวช ได้ส่งตัวไปยังโรงพยาบาลพุทธชินราช หลังจากหมอ
ตรวจเสร็จก็จัดหาห้องพิเศษให้ทันที และโชคดีที่เหลือห้องพิเศษเพียงห้องเดียวอยู่ตึก
ไอซียู เมื่อเข้าไปคืนแรก ดูเหมือนเจ้าของห้องไม่อนุญาต พอคนไข้(หมายถึงสามีของ
ดิฉัน) ขึ้นเตียงนอน เขาก็มาโยกเตียงไปมา จนสามีนึกว่าเป็นดิฉันไปโยกเตียงคนไข้
ก็เลยบอกว่า ไม่ได้โยก และให้สามีกำหนดจิตและบอกเจ้าของห้องเขาและอย่าลืม
สวดอิติปิโส และแผ่เมตตาให้เขาด้วย ในคืนนั้นดิฉันและสามีต่างก็สวดมนต์บทอิติปิ
โสและแผ่เมตตาให้เจ้าของห้อง รวมไปถึงเจ้ากรรมนายเวรด้วย จึงได้มีเวลาได้หลับ
นอนบ้าง

แต่ในวันที่ ๒ ดิฉันเข้าห้องน้ำช่วงเวลาประมาณ ๕ - ๖ โมงเย็นก็บอกสามีว่า
ขออาบน้ำก่อนนะคุณ เมื่อ อาบน้ำเสร็จเปิดประตูออกมาได้พบกับผู้หญิงนุ่ง
กระโปรงชุดสีเทาเย็นอยู่หน้าห้องน้ำ ด้วยความตกใจจึงร้อง อู้ย! สามีซึ่งนอนอยู่บน
เตียงคนไข้ได้ยินจึงถามว่า ทำไม ก็เลยบอกสามีว่า ไม่มีอะไร พอแต่งตัวเสร็จเลย
บอกสามีว่า เจ้าของห้องเป็นผู้หญิงชื่อนี้ละ (หมายถึงชื่อที่ทางโรงพยาบาลติดไว้ที่
หน้าห้องว่าเป็นผู้บริจาคสร้างห้องพิเศษห้องนี้) ถ้าหายป่วยกลับไปต้องทำบุญอุทิศ
ส่วนกุศลให้เขาด้วย

สามีพักรักษาอยู่โรงพยาบาลพุทธชินราช ประมาณ ๑๗ วัน เราสวดมนต์แผ่
เมตตาให้ทุกวันเหตุการณ์ต่างๆ ก็ไม่เกิดขึ้น แถมยังช่วยเหลือเราเสียด้วยซ้ำไป

เพราะการรักษาของหมอจะต้องให้ยาทางเส้นเลือดครั้งละ ๒๐๐ ซี.ซี. ติดต่อกันช่วงห่างกันประมาณ ๔ ชั่วโมง ในช่วงดึกบางวันก็อ่อนเพลียหลับไปน้ำยาหมดขวด เขาก็มาสะกิดให้เราตื่น เพื่อเรียกพยาบาลเปลี่ยนยาให้ เป็นต้น

ประมาณวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๓ หมอแจ้งว่าอาการดีขึ้นแล้ว กลับบ้านได้แล้ว แต่ต้องตรวจซ้ำอีกครั้ง จึงจะให้กลับบ้านได้ ในช่วงที่รอหมอเข้ามาตรวจ พอดีมีพระอาจารย์มหาสุพิสิทธิ์ สำเภา ซึ่งอยู่วัดนาควัชรโสภณ(วัดช้าง) กำแพงเพชร เดินทางไปกับน้องชายเพื่อจะรับกลับ ท่านไปถึงก่อน ๑๑.๐๐ น. เล็กน้อย ก็เลยไปซื้ออาหารมาถวายเพลท่าน และถือโอกาสทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เจ้าของห้องไปเลย

พอสามีหายป่วยเป็นปกติ ตั้งแต่วันออกจากโรงพยาบาล ถึงวันครบรอบวันเกิดในปี พ.ศ.๒๕๔๕ (สามีเกิดวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๖) เลยชวนมาทำบุญที่วัดอัมพวัน ได้ถวายจตุปัจจัยแด่หลวงพ่อ จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท เพราะดิฉันได้อธิษฐานไว้ว่า ไม่ต้องการเงินจากเขา ต้องการให้เขามีชีวิตอยู่ด้วยกันตลอดไป เลยต้องมาทำบุญทำกุศลตาม “สัญญาใจ” ดังกล่าว

นางเทพเทวี ปาละวงศ์

๖๙/๕๒ หมู่ที่ ๑

ตำบลนครชุม อำเภอเมือง

จ.กำแพงเพชร ๖๒๐๐๐

โทรศัพท์ ๐-๕๕๗๒-๑๔๖๐